

MÀRIUS SERRA

FORA DE JOC A MONTSERRAT

Novel·la ludocriminal

Sèrie
Comas
i Coma

Empúries

narrativa

Màrius Serra

Fora de joc
a Montserrat

Novel·la ludocriminal

Sèrie Comas i Coma

Editorial Empúries
Barcelona

Primera edició: octubre del 2021

© 2021, de Màrius Serra amb Oriol Comas i Coma
Per mediació de MB Agencia Literaria SL

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta
DIPÒSIT LEGAL: B. 12.588-2021
ISBN: 978-84-18833-10-6

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

—Montserrat no és allò que tu miraves, Montserrat és això que estàs veient —diu el tiet Comas i encabat em busca els ulls pel retrovisor des del seient del copilot—. El teu avi Josep recitava trossos sencers del poema de Montserrat d'en Sagarra, que era llarg i una mica pesat, però jo els únics versos que recordo són aquests.

—Són xulos —li responc des del seient del darrere—. No els acabo d'entendre però sonen bé.

El tiet vol que li digui oncle, però a mi oncle em sona a pel·lícula còmica i al final sempre li dic com tothom, el Comas. Això de l'avi Josep ens ho explica mentre pugem al monestir a passar tres dies en un dels seus saraus del món del joc. Aquesta vegada ha organitzat una reunió d'experts per triar els cent millors jocs de la història i ha batejat les jornades amb el nom de Ludocànon.

—Podria ser la versió catalana de «La negra flor» de Radio Futura —diu el Garota, i es posa a cantar— «Y al final de la Rambla, ¡me encontré con la negra flor!».

El Comas s'hi afegeix, i ja els tens tots dos bramant com dos adolescents afònics. El meu boomer condueix. Fa poques setmanes que ens hem reconciliat després

d'uns mesos de pausa tècnica i he aprofitat per integrar feina i plaer en una ofertassa que no ha pogut rebutjar. Només ha de fer-nos de xofer i una mica de camàlic, a canvi de tres nits amb mi a Montserrat, tot pagat. Una oferta insuperable.

—I per què canteu això, ara? —els demano.

El Garota diu quatre vaguetats anticlericals sobre verges, negres i monjos, però és el Comas qui ens descol·loca.

—Perquè Montserrat també pot ser nom d'home.

—No fotis! —replica el nostre xofer, girant el cap d'una manera que em fot dels nervis—. Però això no és seriós. Que no és una verge? Si jo crido Montse i se'm gira un paio de dos metres m'acolloniré.

El Garota, com la majoria de boomers, va de progrè, però té una visió heteropatriarcal que no te l'acabes. Si el vols fer riure només has de parlar de tetes o culs i ja el tens rendit als teus peus. O directament de follar i de mamades. El sexe és l'enganyaboomers més eficaç, però hi ha altres maneres de desbordar-los.

—Doncs al Carib és força freqüent —diu el Comas—, i a Mallorca encara en trobaríem algun.

—I com els diuen, els amics? Montse?

—Rat!

Els revolts de la carretera d'accés a Montserrat no són res de l'altre món, però entre que van discutint sobre el tema i que el Garota és el primer cop que condueix aquesta furgoneta, he d'obrir la finestreta per no arribar a dalt marejada com una sopa.

—Tanca la finestra, Sol, que em despentino! —em renya el Comas.

Va rapat des de fa anys, per dissimular la calba, però es va deixar barba a l'època dels hísters i ja no se l'ha afaitada més.

—Val més que s'airegi una mica —m'ajuda el Garota—, que la veig més blanca que el marbre i encara embrutarà la tapisseria.

Hem hagut de llogar una furgoneta perquè el Comas ha insistit a portar més d'un centenar de jocs, a banda dels *roll-ups*, les pancartes i algun altre material promocional del Ludocànon.

Trobem una tanca que ens obliga a aturar-nos per agafar un tiquet de pàrquing i de seguida apareixen un munt de cotxes aparcats a banda i banda de la carretera, no de qualsevol manera, sinó entre ratlles perfectament pintades. Els monjos han aconseguit transformar la muntanya en un puto pàrquing. Només que cobressin a tant l'hora, com als Saba, es farien d'or, però em diuen que aquí es paga per dia.

—Fins a dalt només hi deuen arribar els autocars plens de turistes —diu el Comas—. Els escupen a la zona de les botigues i tornen a aparcar en aquesta esplanada.

Hi passem i comprovo que és al costat del que els de casa en deien el self-service.

—Doncs quan jo era petita els pares aparcaven aquí —els informo.

—Quan jo era petita! —estrafà el tiet, amb veu de nen—. Parla la veu de l'experiència.

—Què passa? Que aviat faré trenta anys! —li engego amb un cert vertigen, i tanco els ulls per no veure la cara que hi fan.

Ja fa temps que dic això dels trenta per anar-me fent a la idea. Fa quatre dies era a la universitat, feliç i indocumentada, i ara ja fa tres anys que he de fer declaració de renda! Està molt bé treballar a l'empresa del Comas, però quina merda que tot passi tan de pressa.

—Quina gentada! —diu el Garota, obligat a reduir la marxa.

Més enllà del self-service, avancem en paral·lel als turistes que passen per la passarel·la coberta. A mig camí trobem una rotonda que no recordava i un armilla groga en un segway ens barra el pas.

—On van?

—Abans que res, bon dia! —diu el Comas, recolzat sobre el conductor, i m'adono que ha catalanitzat el seu típic *ante-todo-buenos-días*, potser per influència montserratina—. Anem a descarregar material a l'hotel Abat Cisneros. Som els organitzadors del Ludocànon, les jornades internacionals del joc de taula.

Sempre que pot hi clava l'adjectiu internacional. És un internacionalista convençut. També li ensenya les acreditacions que ell mateix ha imprès al despatx. El que em fascina de la feina del meu tiet, bueno, del meu oncle, és que entra a llocs on la gent normal no pot accedir, i qui diu la gent normal diu el públic general. Ell parla de la sala de màquines, i a mi això m'encanta, perquè hi ha coses que no es paguen amb diners i el Comas les sap totes i les practica tant com pot. Aquesta és la seva manera de ser feliç, i com que la felicitat li vessa per tots els porus, si et poses a la vora sempre te'n toca una mica.

—A nom de qui va la reserva a l'hotel? —demana l'armilla groga.

—Oriol Comas i Coma punt com.

L'home anota la matrícula de la furgoneta i ens deixa passar.

—Mira, els matons! —diu el Comas quan arribem a l'altura dels primers paradistes de mel, mató i formatge—. Després n'haurem de baixar a comprar un per a la Veva.

La seva veïna predilecta.

—Te n'ha demanat?

—El mató rai! Quan va saber que veníem a Montserrat s'hi volia apuntar. La feina que he tingut per fer-li entendre que no era una romeria!

—Quin nivell! —diu el Garota, badant al volant—. Abans les paradetes eren dos cavallets i un tauló, però ara semblen autocaravanes de Fórmula I. Heu vist quins refrigeradors?

—Tu no et distreguis, ara —el renyo.

El Garota condueix lentament entre el formiguer de turistes de tot el món que van i venen carregats de bosses logotipades.

—El logo de Montserrat s'assemblava tant al de McDonald's que li van encarregar al meu amic Carlos Ortega que el canviés —afirma el meu boomer, disposat a presumir d'agenda—, i per això va allargar la segona pota de la ema i hi va afegir la serra.

—Doncs hauria d'haver estat al revés —s'hi torna el Comas—, perquè quan els germans McDonald's van muntar el primer xiringuito els monjos de Montserrat ja feia segles que repartien hòsties. A més, segur que l'Ortega hauria cobrat més de McDonald's.

—Veieu aquella creu? —fa el Garota, traient el braç per la finestra.

—Que no et distreguis! —el torno a renyar, però la miro.

Entre les moltes pedrotes que fan la singular estampa de Montserrat, se'n veu una que té una creu al damunt, al mig d'una mena de placeta rodona amb barana metàl·lica circular. Deu ser un mirador excel·lent, perquè acaba en sec, amb un precipici brutal que deu fer més de mig quilòmetre.

—Allò és la creu de Sant Miquel —segueix, sense fer cas de les meves queixes—. D'allà es va espenyar un monjo la setmana passada. Es veu que corria amb el gos, la bèstia se li va descontrolar i van caure tots dos.

—Hòstia, quin mal!

—Devien rebotar pel cingle com ninots! —diu el Comas.

Sota la creu, la roca fa una petita panxa, però després és recta com un rocòdrom.

—Es devia matar —és la meva gran aportació.

—No fotis!

Tots dos es riuen de mi. Continuem en silenci uns quants metres, i al final de la recta entrem en una plaça plena de gent. El Garota ha de lluir-se en la maniobra, perquè per arribar a la recepció de l'hotel cal fer un parell de revolts que l'amplada de la furgoneta transforma en perillosos.

—Deixa-la aquí un moment, que descarregarem.

Davant de la porta de l'hotel hi ha una minúscula plaça pintada amb un rètol que diu 15 MINUTS. Hi aramba la furgo i el Comas baixa a parlar amb recepció. Tres minuts després en torna fet una fera.

—Ara resulta que les coses no van aquí —brama;

tanca la porta de la furgó amb un cop sec i ens dirigim al nou destí—. Nosaltres sí que hi dormim, però l'espai que han habilitat per a les deliberacions és a la placeta aquella, una sala gran en un alberg que es diu Abat Oliba.

—Jo n'he vist un que es deia Abat Mercè.

—Marcet! —em corregeix, emprenyat.

El Garota arrenca la furgó i torna a lluir-se en un revolt més tancat encara que ens deixa al mig de la plaça.

—Abat Oliba! Allà!

—Tu creus que els porto els quinze millors experts mundials en jocs i els han de ficar en un alberg?

—Si són italians ni se n'adonaran —intento apaivagar-lo—. Com que dels hotels en diuen *albergos*!

—*Alberghi*!

—I dels albergs com en diuen? —demana el Garota.

—*Ostello* o no sé què hòsties. Només en tenim una, d'italiana. I sap català!

Aparquem just al davant, però el Comas no vol que descarreguem.

—Ja tindrem temps. Deixem-ho tot a la furgó —ens ordena—, i anem a saludar els monjos, que sàpiguen que hem arribat.

D'entrada he pensat que es vol fer valdre perquè ens donin una sala a l'hotel Abat Cisneros, que sembla més elegant, però encabat hem sabut que és tan antic que no té salons amb les condicions que ens fan falta, i ens han assegurat que les instal·lacions de l'alberg Abat Oliba són noves de trinca.